

Επικήδειος
εις τον αοίδιμον Μητροπολίτην Χριστουπόλεως
κυρόν Πέτρον

Εκφωνηθείς υπό του Πανοσιολ. Αρχιμ. κ. Ιερωνύμου
Νικολόπουλου, Β Γραμματέως της Ιεράς Συνόδου, εν τω Ιερῷ
Καθεδρικῷ Ναῷ Ζωοδόχου Πηγῆς Μυκόνου

Ἰδού τούτο ἐγνώκα, ὅτι συ ἄνθρωπος εἶ του Θεοῦ,
καὶ ῥῆμα Κυρίου ἐν τῷ στόματί σου ἀληθινόν (Γ Βας. ιξ,
24).

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Καστορίας κ. Σεραφεῖμ,
Σεπτέ Εκπρόσωπε του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου
Αθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ιερωνύμου του Β καὶ
πνευματικόν ἀνάστημα του μεταστάντος, Πανιερωτάτου
Μητροπολίτου Χριστουπόλεως κυροῦ Πέτρου.

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Κορίνθου κ. Διονύσιε,
Διάδοχε του αοιδίμου εἰς τὴν ἐν τῇ Ἀποστολικῇ Διακονίᾳ
διακονίαν αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ποιμένα τῆς Ἀποστολικῆς
Μητροπόλεως ὅπου ὁ προκείμενος ἡμῖν κεκοιμημένος
ἔλαβε τὴν Χάριν των δύο πρώτων βαθμῶν τῆς
Ιερωσύνης, υπηρετίσας θυσιαστικῶς ἐπὶ πολλὰ ἔτη.

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Θιβῶν καὶ Λεβαδείας
κ. Γεώργιε, ὡσαύτως πνευματικόν ἀνάστημα του
μεταστάντος, ὅστις καὶ υποδειγματικῶς περιεθάλψατε
τούτον γεγυρακότα καὶ ἀσθενούντα ἐπὶ τριετίαν περίπου,
ἀλλὰ καὶ ἀνελάβατε καὶ ἐκαλύψατε προσωπικῶς τὴν
υστάτην ταύτην ἐξόδιον φροντίδα.

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Σύρου, Τίνου, Ἄνδρου,
Κέας, Μίλου καὶ Μυκόνου κ. Δωρόθεε, Λεξιέ
οιακοστρόφε τῆς πολυνησιακῆς Μητροπόλεως ταύτης,
ὅστις καὶ φιλοτίμως σπεύσατε νὰ παράσχητε πᾶσαν

συνδρομίν, ώστε σπουδαίως και ιεροπρεπώς να τιμηθή
εξοδίως ο αοίδιμος Ιεράρχης.

Γεβαστοί Πατέρες.

Εντιμότατοι Άρχοντες.

Πενθηφόρε του Κυρίου λαέ.

Το χωρίον της Γ Βασιλειῶν, το οποίον
επεκαλέσθημεν, αποτυπώνει ανάγλυφον κατά τον
καλύτερον τρόπον το κυρίαρχον στοιχείον της
προσωπικότητος του μακαριστού Ιεράρχου. «Ϊδού τούτο
έγνωκα, ότι συ άνθρωπος ει του Θεού, και ρήμα Κυρίου
εν τω στόματί σου αληθινόν» (Γ Βασ. ιξ , 24). Γιατί τι
άλλο μαρτυρούν όσοι τον ε γνώρισαν, οι εγγύς και οι
μακράν, οι φίλοι, αλλά πλέον και οι αντικείμενοι; Τι
άλλο παρά το ότι ο αοίδιμος υπήρξεν άνθρωπος του
Θεού πορευόμενος εν αληθεία και κηρύττων ου λόγους
μόνους, αλλά και έργους και πράξσει το Ευαγγέλιον της
σωτηρίας.

Μόλις προ δύο ημερών εορτάσαμε Χριστούγεννα,
εορτήν καθ' ην ο Θεός της ειρήνης απέστειλεν ημίν τον
της Μεγάλης Βουλής Άγγελον αυτού ειρήνην παρεχόμενον.
Και την εύσημον εκείνην ημέραν ο Πατήρ των οικτιρμών
επέλεξε για να καλέση εις την επουράνιον Βασιλείαν Του
όχι απλώς έναν άνθρωπον ειρήνης, αλλά έναν ειρηνοποιόν.
Διότι όντως ο αοίδιμος μεταστάς απετύπωνεν εις την
μορφήν του την ειρηνικήν πληρότητα της καρδιάς του,
αλλά και ηργάζετο ακόμη και με προσωπικόν κόστος,
δια την διακράτησιν της ειρήνης εις τας διαπροσωπικάς
του σχέσεις και την Εκκλησία. «Χριστός εστιν η ειρήνη
ημών», ακριβώς επειδή ήλθε για να λύση το μεσότοιχον
της έχθρας και να κτίση εν εαυτώ καινόν άνθρωπον

ποιών ειρήνην, «και ελθών ευαγγελίσατο ειρήνην τοις μακράν και τοις εγγύς» (Εφ. 2, 14 – 17). Ήλθε για να μας παράσχη την ειρήνη Του. Όχι σαν την κοσμική ειρήνη, την πρόσκαιρη και επιφανειακή, η οποία ταχέως διαλύεται καθώς εδράζεται επί ιδιοτελών συμφερόντων, αλλά ειρήνην βαθείαν και αναφαίρετον, την πάντα νουν υπερέχουσαν. Δυστυχώς όμως, η κοινωνία μας και ο πολιτισμός μας εφυγάδευσαν την ειρήνην από προσώπου της γης. Πανταχόθεν ακούονται ομωγαί και φωναί απελπισίας· στέρησις, δυστυχία, θλίψις και ανέχεια επικρατούν παντού. Εγωισμός και προσωπικά συμφέροντα κυριαρχούν, μίσος και έχθρα βασιλεύουν. Και η αιτία; Η αποστασία μας. Απεμακρύνθημεν από του Θεού. Εστρέψαμεν τα νώτα εις τον Άρχοντα της ειρήνης. Εγκατελείψαμεν την στενήν και τεθλιμμένην οδόν την άγουσαν προς την ζωήν και ηκολούθησαμεν τας επιθυμίας και προσταγάς των καρδιών ημών. Ελισμονήσαμεν ότι «ουκ έστιν η βασιλεία του Θεού βρώσις και πόσις, αλλά δικαιοσύνη και ειρήνη και χαρά εν Πνεύματι Αγίω» (Ρωμ. 14, 17). Πως λοιπόν να συνεχίση την Αγίαν εν κόσμω βιοτήν του ο ειρηνοποιός; Γιατί να επιτρέπη ο Πατήρ της ειρήνης Θεός την ταλαιπωρία του εκλεκτού Του; Πως ένας εργάτης του Ευαγγελίου της ειρήνης και άνθρωπος του Θεού να ανθέξη το περιβάλλον της μακράν του Θεού βιοτής; Δια τούτο ο Κύριός του και Θεός του ανήρπασεν αυτόν, ώστε να τον αποκαταστήση εν τη αγήρω Μακαριότητι.

Ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Χριστουπόλεως κ. Πέτρος (κατά κόσμον Παναγιώτης Γεωργίου Δακτυλίδης) εγεννήθη εις Χώραν Μυκόνου την 20 Ιανουαρίου του 1927. Δέκατος κατά σειράν μεταξύ των αδελφών του, έμεινε ορφανός από πατέρα σε ηλικία μόλις είκοσι-πέντε

ημερών. Καταφύγιό του τα πρώτα παιδικά του χρόνια, υπήρξεν η Μονή Τουρλιανής εις την Άνω Μερά Μυκόνου, ο τότε Ηγούμενος της οποίας, και μετέπειτα Μητροπολίτης Σύρου Δωρόθεος Στέκας, τον έθεσε υπό την πνευματική του προστασία. Μάλιστα όταν συνεστήθη κατ' αρχάς το Γυμνάσιον Μυκόνου ο Ηγούμενος Αρχιμ. Δωρόθεος αγόρασε εξ ιδίων τα απαραίτητα σχολικά είδη της εποχής εκείνης, ανεξήτησε τον μικρόν Παναγιώτη εις τα χωράφια, τον ανήρπασε βιαίως και μετέβησαν εις το εξεταστικόν κέντρον.

Τα παιδικά και νεανικά του έτη εχαρακτήρισαν ο αγών του βιοπορισμού και η σμίλευσις του χαρακτήρος του από μία υποδειγματική μητέρα, ηρωίδα της ζωής και άνθρωπον βαθείας Πίστεως.

Κατά τας δυσχειμέρους ημέρας των τελών της δεκαετίας του '40 εστρατεύθη και υπηρέτησε την θητείαν του επί 33 μήνες εις το Πολεμικόν Ναυτικόν, διακονών τον Στρατιωτικόν Ιερέα τότε Αρχιμανδρίτην Επιφάνιον Καλαφάτην, μετέπειτα Μητροπολίτην Παροναξίας.

Μετά την απόλυσίν του εκ των τάξεων του στρατεύματος ο Άγιος Θεός κατύθυνε τα διαθήματά του παρά τω τότε Μητροπολίτη Κορίνθου Προκοπίω Τζαβάρα, ο οποίος και ενήργησε τα μέγιστα δια την κατά κόσμον και κατά Θεόν παιδείαν αυτού. Πτυχιούχος της εξαταξίου Εκκλησιαστικής Σχολής Κορίνθου εισήχθη εις την Θεολογικόν Σχολήν του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών εξ ης έλαβε το Πτυχίον το 1962.

Διάκονος χειροτονήθη την 3 Σεπτεμβρίου του 1951 εις τον Ιερόν Ναόν Αγίας Φωτεινής της προσφιλούς του

Εκκλησιαστικής Σχολής Κορίνθου, τη συμμαρτυρία του Γέροντος Νεκταρίου Μαρμαρινού, ενώ Πρεσβύτερος την 20 Ιανουαρίου 1963 εις τον Ιερόν Ναόν Αγίας Φωτεινής Νέας Σμύρνης, όπου υποδειγματικώς δικόνησε κατά τα έτη των εν τω Πανεπιστημίω σπουδών του. Αμφοτέρας τας χειροτονίας ετέλεσεν ο προστάτης του Αρχιερέυς, Μητροπολίτης Κορίνθου Προκόπιος Τζαβάρας.

Επί δεκαεπτά έτη υπηρέτησε εις την Ιεράν Μητρόπολιν Κορίνθου, εκ των οποίων τα επτά ως Ιεροκήρυξ αυτής. Διετέλεσε Προϊστάμενος του Ιερού Καθεδρικού Ναού Αγίου Ενδόξου Αποστόλου Παύλου Κορίνθου, ενώ ταυτοχρόνως και εθελοντικώς εξυπηρετούσε τας ποιμαντικές ανάγκας του βου Συντάγματος Πεζικού, των Φυλακών Κορίνθου, αλλά και της ορεινής Κορινθίας αγαπώμενος και τιμώμενος υπό πάντων. Από το διάστημα αυτό της εν Κορίνθω διακονίας του και έως τέλους της ζωής των, τον συντροφεύουν ως άλλοι φύλακες άγγελοι, η μητέρα του Ανεζώ και η εν χρεία τελούσα αδελφή του Μαρία. Μάλιστα την τελευταία αυτήν, είχε την ευλογίαν να υπηρετήσει κατά τα τελευταία έτη της ζωής της ιδίαις χερσί, απαντών εις όσους του προέτειναν να την εισαγάγη εις εν των Ιδρυμάτων της Εκκλησίας ημών, ότι οφείλει έστω και κατά μικρόν να της ανταποδώση κάτι από όσα αυτή υπέρ αυτού έπραξεν αγαθά.

Μετατεθείς εις την Ιεράν Αρχιεπισκοπίν Αθηνών υπηρέτησεν επί δεκαπενταετίαν όλην ως Εφημέριος Ιεροκήρυξ του Ιερού Ναού της Αγίας Ζώνης Κυψέλης. Διετέλεσε Προϊστάμενος του Γραφείου Ποιμαντικής των φυλακών της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών ως και Εφημέριος των φυλακών Αβέρωφ.

Η Ιερά Αρχιεπισκοπή Αθηνών, αναγνωρίζουσα τας ικανότητες αυτού, του ανέθεσε την διερεύνησιν της δυνατότητας και τελικώς την ίδρυσιν δεκατριών νέων Ενοριών εντός των ορίων Αυτής, καθήκον το οποίον επετέλεσεν μετά χαράς και αρτίως. Από της 30ης Ιανουαρίου 1985 και έως της εκλογής του εις Επίσκοπον υπηρέτησεν ως Ιερατικός Προϊστάμενος - Εφημέριος και κατά διαστήματα Πρόεδρος του Εκκλησιαστικού Συμβουλίου, του Ιερού Καθεδρικού Ναού Ευαγγελισμού της Θεοτόκου Αθηνών.

Κατά περιόδους, κατά το διάστημα της θερινής αδείας του εθεώρει μεγάλην ευλογίαν να διακονή ως απλούς Εφημέριος – μίαν δε φοράν και ως Πρωθιερέυς – εις το Πανελλήνιον Ιερόν Ίδρυμα Ευαγγελιστρίας Τίνου, αρνούμενος πάσαν αμοιβήν, ακόμη και όταν πιεστικώς του προετεινέτο.

Την 1η Δεκεμβρίου 1984 του ανατέθεισαν τα καθήκοντά του Αναπληρωτού Γενικού Διευθυντού της Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος και την 26ην Αυγούστου 1992 τα καθήκοντα του Γενικού Διευθυντού του ιδίου Οργανισμού εις διαδοχήν του τότε εκλεγέντος Αρχιεπισκόπου Τιράνων και πάσης Αλβανίας κ.κ. Αναστασίου. Από του Νοεμβρίου του έτους 1996 μέχρι του Μαρτίου του 1997, διηλάδη μετά την εκλογή του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Νικολάου, ανέλαβεν επί πλέον και την Διεύθυνσιν του Θεολογικού Οικοτροφείου της Αποστολικής Διακονίας. Η διακονία εις τας θέσεις αυτάς συνετέλεσεν εις την πανθομολογούμενον καταξίωσιν του ανά τον Ορθόδοξον κόσμον. Τούτο δε απέδειξαν αι ειδικαί επιστολαί, αι οποίαι εστάλησαν αυτώ μετά την παραίτησιν του. Άπαντες οι Προκαθήμενοι των Πρεσβυγενών

Πατριαρχείων, πολλοί Πρόεδροι Αυτοκεφάλων Εκκλησιών, όλοι οι Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Ιεραποστολικών Μητροπόλεων της αλλοδαπής, πλειθώρα Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτών της Εκκλησίας της Ελλάδος, απέστειλαν επιστολάς εκφράζοντας τας θερμάς αυτών ευχαριστίας δια την πολυεπίπεδον στήριξιν και το πολυσχιδές έργον του κορυφαίου Ιεραποστολικού Οργανισμού της Εκκλησίας ημών, ο οποίος επί των ημερών της διοικητικής ευθύνης του αοιδίμου υπερέβη πάσαν προσδοκίαν και ανελίχθη εις ουσιαστικόν εργαλείον ποιμαντικής διακονίας, αλλά και αποτελεσματικός τρόπος διεισδύσεως εις τον λαόν προς ευαγγελισμόν αυτού.

Το 2001 παρητήθη της θέσεως του Γενικού Διευθυντού της Αποστολικής Διακονίας, επικαλούμενος την μεγάλην ηλικίαν αυτού και τονίζων ότι εις την θέσιν ταύτην χρειάζεται όχι μόνον πεπειραμένος, αλλά και με ακαμίας δυνάμεις Κληρικός. Ενδεικτικώς αναφέρομεν ότι κατά την παρίατησίν του πέραν του όγκου του πνευματικού του έργου, αφήκε και εν ιδιαιτέρως μεγάλον ποσόν εις τους λογαριασμούς της Αποστολικής Διακονίας. Ενδεχομένως, εις έναν εξοδιαστικόν λόγον να μη έχη θέσιν μία τοιαύτη αναφορά. Πλην όμως, είναι ένας τρόπος να καταδειχθή η συνέπεια του Αγίου Κληρικού και να καταγραφή το μέγεθος της προσφοράς της θυσιαστικής Ιερωσύνης. Γιατί εις ποίαν στατιστικήν μπορεί να αποτυπωθή το δάκρυ της μετανοίας κάτω από το επιτραχήλιο του Πνευματικού; Η ποίος αριθμός δύναται να αποδώσιν την απήχησιν εις τας ψυχάς και την ωφέλειαν ενός Χριστοκεντρικού Κηρύγματος; Η πως μπορεί να κατανοηθή με μετρήσιμα μέγαν η σμίλευσις της κάθε ψυχής από τον υπεύθυνον ποιμένα; Το έργον, όχι

μόνον του προκειμένου μεταστάντος, αλλά του κάθε Ιερέως, δεν είναι αποτιμητό με αριθμητικά μεγέθη και δια τούτο είναι ανεκτίμητο.

Κυρίαρχος σταθμός εις την ζωήν του αοιδίμου υπήρξεν η 25 Ιανουαρίου 1995, οπότε κατόπιν προτάσεως του Μακαριστού Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κυρού Σεραφείμ εξελέγη υπό τις Σεπτίς Ιεραρχίας Τιτουλάριος Επίσκοπος υπό τον τίτλον τις πάλαι ποτέ διαλαμψάσις Επισκοπής Χριστουπόλεως, χειροτονηθείς την 27η του ιδίου μηνός, υπό του Μητροπολίτου Πατρών κυρού Νικοδήμου και πλειάδος Αρχιερέων, εις τον Καθεδρικόν Ναόν των Αθηνών. Από τις εκλογής του δικόνησεν ως Βοηθός Επίσκοπος του εκάστοτε Αρχιεπισκόπου Αθηνών, μετά προσιλώσεως εις το γράμμα και το πνεύμα των Ιερών Κανόνων, καθιστάμενος αντικείμενον σεβασμού και αγάπης από τον Ιερόν Κλήρον και το Χριστεπώνυμον πλήρωμα της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών.

Την 11ην Ιουνίου 2008 με απόφασιν της Διαρκούς Ιεράς Συνόδου κατόπιν προτάσεως του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερωνύμου Β', η Επισκοπή Χριστουπόλεως ανυψώθη εις Μητρόπολιν και ο αοίδιμος εξωνομάσθη Τιτουλάριος Μητροπολίτης.

Εσχεν την από Θεού ευλογίαν των πολλών και αφοσιωμένων πνευματικών τέκνων, πολλά εκ των οποίων εποδιγέτισεν εις το Ιερόν Θυσιαστήριον. Περίπου διακόσιοι Κληρικοί, εν οίς προεξάρχουν ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καστορίας κ. Σεραφείμ και ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θιβών και Λεβαδείας κ. Γεώργιος, είχαν πνευματικόν δεσμόν μετά του

μεταστάντος, είτε συμμαρτυρών είτε χειροτονιών πολλούς
εξ αυτών.

Μαρτυρούμενον υπο πολλών ότι υπό ανθρώπων
επικράνθη. Όμως, δια τον πατέρα Πέτρον, όπως επέμεναν
οι πάντες να τον προσφωνούν, ακόμη και μετά την εις
Επίσκοπον εκλογήν του, αυτά ήσαν καιρικά περιστάσεις,
τας οποίας γνώριζε να αντιπαρέρχεται διότι κατανοούσε
ότι μόνον έτσι τω όντι «ειρήνιν έχομεν προς τον Θεόν»,
αλλά και γενόμεθα καινοί άνθρωποι, ποιούντες ειρήνιν
και ευαγγελιζόμενοι ειρήνιν τοις μακράν και εγγύς. «Να
συγχωρείς, να συγχωρείς, να συγχωρείς» ήτο η
επανεπιλημμένη παρακαταθήκη αυτού εις τα πνευματικά
του τέκνα και διη τους Κληρικούς.

Δια τούτο ιστάμενοι προ της Σεπτίης Εωρού του
τιμίου Λειψάνου σου Πανιερώτατε, μόνον τα Παύλεια
λόγια δυνάμεθα να αναφωνήσωμεν: «ως ωραίοι οι πόδες
των ευαγγελιζομένων την ειρήνιν, των ευαγγελιζομένων
τα αγαθά» (Ρωμ. 10, 15).

Εστω η μνήμη σου

αγήρως εν τη αφθίτω μακαριότητι.

Αμήν.